

בבית המשפט העליון

בשבתו כבית משפט גבוה לצדק

כג"ץ 1583/10

קבוע: 11.03.10

אבו חמידה ואח'

באמצעות ב"כ אלעד כהנא ואח'

מהמוקד להגנת הפרט מיסודה של ד"ר לוטה זלצברגר

מרח' אבו עוביידה 4, ירושלים, 97200

טל: 02-6283555, פקס: 02-6276317

העותרים

נ ג ד

המפקד הצבאי לאיזור הגדה המערבית ואח'

על ידי פרקליטות המדינה,

משרד המשפטים ירושלים

המשיבים

תגובה מטעם המשיבים

1. עניינה של העתירה דנן בבקשת העותרת, אבו חמידה (תז) כי יותר מעברה לעזה דרך שטח מדינת ישראל, על-מנת לשהות שם לצד בעלה, שהוא ממורחקי "כנסיית המולד", מבלי שמעברה יותנה בהתחייבות שלא לשוב לאזור יהודה והשומרון (להלן - איו"ש).
2. נקדים ונאמר, כי עתירה זו נוגעת במישרין לסוגיית המעבר בין רצועת עזה לאיו"ש (ולהיפך). מדיניות המשיבים בכגון דא – מדיניות שאושרה פעמים רבות על-ידי בית המשפט הנכבד, בהקשרים שונים – היא כי יש לצמצם ככל הניתן את המעבר מרצועת עזה לאיו"ש, בפרט כשמדובר, כבענייננו, במעבר דרך שטח מדינת ישראל, וזאת משיקולים ביטחוניים ומדיניים כבדי משקל.
3. העותרת אינה מבהירה במדויק בעתירתה מה תכלית המעבר המבוקש לרצועת עזה. בסעיף 4 לעתירה נכתב, כי "העותרים מבקשים אמנם לשהות לצד אבי המשפחה משך תקופה ארוכה, אולם מכאן ועד "התחייבות" או "הצהרה" אודות העתקת מקום מגורים, יש מרחק רב".

לעניין זה נבהיר, כי קיימות שתי אפשרויות:

34536
 המוקד להגנת הפרט
 נכנס ביום
 10-03-2010
 50047

10-MAR-2010 17:12 FROM BAGATZIM DEPARTMENT 026466102

10 90262276317 P.01/07

צילום טבלה המפרטת את מועדי שהייתה של העותרת בעזה ובאיו"ש מצורף ומסומן מ/ש 1.

8. נצינו כי חזרתה של העותרת לאיו"ש, כפי שמצוין בעתירה, התאפשרה אגב עתירה לבית המשפט העליון (בג"ץ 3454/09 אבו חמידה נ' מפקד כוחות צה"ל באיו"ש).

9. במסגרת עתירה זו, ביקשה העותרת, כי המשיבים ינמקו "מדוע לא יתירו את חזרתם של העותרת 1 ושלושת ילדיה מרצועת עזה ל**ביתם** אשר בבית לחם" (ההדגשות הוספו).

כמו כן, במסגרת עתירה זו ביקשה העותרת, כי ייקבע דיון דחוף לשמיעת העתירה "נוכח ניתוקם הכפוי של העותרים מביתם בבית לחם" (ההדגשות הוספו). בהמשך העתירה מפרטת העותרת את המועדים בהם "ביקרה" את בעלה ברצועת עזה. בסוף כל ביקור, למותר לציין, שבה העותרת לביתה שהוא, כך על פי טענתה, באיו"ש.

10. הנה כי כן, מעתירתה הקודמת של העותרת ניתן ללמוד שני דברים: ראשית, חזרתה של העותרת לאיו"ש אושרה על רקע הצהרתה, כי ביתה, בפועל (קרי, נוסף על מענה הרשום), הוא באיו"ש. שנית, שהותה ברצועת עזה נועדה לצורך ביקור בעלה ולא לצורך השתקעותה בעזה. למותר לציין, כי מהדבר מתחייב כי בתום כל ביקור תשוב העותרת לאיו"ש.

דא עקא, טענותיה של העותרת אינן עולות בקנה אחד עם הנתונים האובייקטיביים שהוצגו לעיל. בפועל, בין השנים 2004-2009 העותרת שהתה במרביתו המוחלט של הזמן ברצועת עזה, ומעת לעת ביקרה באיו"ש לתקופות קצרות. למעשה הנתונים מראים, כי ביתה של העותרת מצוי ברצועת עזה, ואילו הביקורים הם דווקא באיו"ש.

11. מכל מקום, יהא המצב העובדתי אשר יהא, בפועל, העותרת מבקשת כי תתאפשר תנועתה, ללא הגבלה ובכל מועד, בין איו"ש לרצועת עזה. כל זאת, בניגוד למדיניות המשיבים הנוהגת כיום, אשר אושרה פעם אחר פעם על-ידי בית המשפט הנכבד. על כך נרחיב להלן.

מדיניות המעבר בין איו"ש לרצועת עזה

12. מאז חודש ספטמבר 2000 מתנהל כנגד מדינת ישראל עימות מזוין מצד ארגוני הטרור הפלסטינים. לאחר יציאת כוחות צה"ל מרצועת עזה בחודש ספטמבר 2005, עושים ארגונים אלו מאמצים כבירים כדי להעביר את תשתיות הטרור לאזור יהודה והשומרון ואף לתזק את אלו הקיימות באיו"ש, ומדינת ישראל נלחמת בכך, בין היתר בדרך של צמצום התנועות בין איו"ש לבין רצועת עזה.

13. הצורך הביטחוני בצמצום התנועה בין איו"ש לבין רצועת עזה נובע אף מהאירועים הביטחוניים שהתרחשו בחודש יוני 2007, במסגרתם איבדה הרשות הפלסטינית את שליטתה ברצועת עזה וזו נכרה לשליטה בלעדית של ארגון החמאס. בעקבות אירועים אלו, ביום 19.9.07, קיבלה ועדת השרים לענייני ביטחון לאומי את החלטה ב/34, לפיה רצועת עזה הינה "שטח עויין" ותוטל מגבלה על תנועת אנשים מן הרצועה ואליה.

14. לעניין זה נפנה לקביעתה של כבוד הנשיאה בייניש בבג"ץ 9132/07 אלבסיוני נ' ראש הממשלה, תק-על(1)2008, 1213.

"מאז חודש ספטמבר 2005, אין עוד לישראל שליטה אפקטיבית בנעשה בשטח רצועת עזה. הממשל הצבאי שהוחל בשטח זה בעבר בוטל בהחלטת הממשלה, וחילים ישראלים אינם שוהים באזור זה באופן קבוע ואף אינם מנהלים את המחרש בו. בנסיבות אלה, אין מוטלת על מדינת ישראל חובה כללית לדאוג לרווחת תושבי הרצועה ולשמור על הסדר הציבורי בתחומי רצועת עזה, לפי מכלול דיני הכיבוש של המשפט הבינלאומי. לישראל אין גם יכולת אפקטיבית במעמדה הנוכחי להשליט סדר ולנהל את החיים האזרחיים ברצועת עזה. בנסיבות שנוצרו, החובות העיקריות המוטלות על מדינת ישראל ביחס לתושבי רצועת עזה נובעות ממצב הלחימה השורר בינה לבין ארגון החמאס השולט ברצועת עזה...

... לסיום, נשוב ונציין כי רצועת עזה נשלטת על-ידי ארגון טרור רצחני, הפועל ללא לאות לפגיעה במדינת ישראל ובתושביה, ומפר כל כלל אפשרי של המשפט הבינלאומי בפעולותיו האלימות, המופנות ללא אבחנה כלפי אזרחים - גברים, נשים וילדים.

15. כיום, ארגון חמאס שולט באופן אפקטיבי הן ברצועת עזה והן במעברים שבין ישראל לרצועת עזה, בצידם הפלסטיני. הלכה למעשה, התרת מעברם של תושבי הרשות הפלסטינית בין האזורים בצורה חופשית מסכנת בצורה ברורה את מדינת ישראל ותושביה. הדבר נכון, בבחינת קל וחומר, כאשר מדובר בהתרת מעברם של התושבים דרך שטח של מדינת ישראל.

16. תוצאה מכך, המדיניות הנוהגת הינה לצמצם למינימום ההכרחי את המעברים בין האזורים.

ביקורים ברצועת עזה

17. כנגזרת מהמדיניות המצמצמת, ביקור קצוב מועד של תושבי איו"ש ברצועת עזה מתאפשר אך ורק במקרים חריגים והומניטאריים, כאשר קשרי משפחה בעזה אינם מהווים, כשלעצמם, נימוק הומניטארי המצדיק את אישור הבקשה.

18-MAR-2010 17:12 FROM BAGATZIM DEPARTMENT 026466102

TO 9026276317

P.02/07

18. לעניין זה נבקש להביא את דבריו של בית המשפט הנכבד בפסק דינו בבג"ץ 9657/07

גרובע נ' מפקד כוחות הצבא באיו"ש :

"העותרת 1, המתגוררת ברצועת עזה, מבקשת להיכנס לאיו"ש, תוך מעבר בתחום ישראל, על מנת לבקר שלושה מילדיה המתגוררים באיו"ש. מדובר בילדים בגילאים 17, 19-23.
הרשות המוסמכת החליטה כי בנסיבות העניין דהיום אין להתיר מעבר כאמור אלא במקרים חריגים וכי עניינה של העותרת 1 אינו בא בגדרם. על רקע המציאות הביטחונית הקיימת, במיוחד ברצועת עזה, לא מצאנו שנפל פגם בהחלטה שלא להיעתר לבקשתה של העותרת 1. המקרה הנוכחי שונה באופן מהותי ממקרים אחרים בהם קיימות נסיבות רפואיות חריגות וכדומה. יש לזכור, כי לעותרת 1 אין זכות קגויה להיכנס לישראל למטרה כלשהי, כולל מעבר לאיר"ש."

(ההדגשות אינן במקור).

אמנם דברים אלו מתייחסים לביקורי תושבי עזה באיו"ש, אך, כאמור לעיל, המדיניות המצמצמת תקפה ושרירה גם ביחס לתושבי איו"ש המבקשים לבקר בעזה ומשכך, הדברים יפים גם לענייננו.

19. כרקע לדברים נזכיר, כי בשלהי שנת 2004 הוגשה העתירה בבג"ץ אלעביאת (המוזכר גם בעתירה ומצורף אליה כנספח ע/1), בגדרה התבקש בית המשפט להורות למשיב לאפשר ביקורים של קרובי המתבצרים שהוסכם על העברתם לרצועת עזה. ביום 26.12.2004 הגישו הצדדים לעתירה שם בקשה מוסכמת למחיקת העתירה. הבקשה התקבלה, ובית המשפט הנכבד קבע בפסק הדין כי:

"רשמנו לפנינו את הודעת המשיב כלהלן:

כל תושבי איר"ש, אשר קרובי משפחותיהם מדרגה ראשונה הורחקו לאזח"ע במסגרת ההבנות שהושגו בחסות ביג"ל בעקבות המצור על כנסיית המולד באפריל 2002, יוכלו להגיש בקשות פרטניות לבקר באזח"ע, אשר, בכפוף לאבחון פרטני של גורמי השב"כ והעדד מגיעה ביטחונית, ובכפוף להיעדר סגר כללי באיו"ש או באזח"ע המונע יציאה/כניסה גם של תושבים המחזיקים בהיתר תקף, תאושרנה. פניות מסוג זה יטופלו בהקדם, כפי שמטופלות כלל הפניות של תושבי האזור המבקשים לצאת מישראל [מילה אחרונה זו תוקנה בהחלטה מיום 10.1.2005 - "לישראל", ג.ש].
בכפוף לאמור בהודעה הנ"ל אנו מחליטים למחוק את העתירה".

20. יודגש, כי התחייבות זו ניתנה לפני משורת הדין, שהרי כידוע, לתושבי איו"ש אין זכות קנויה להיכנס לישראל, אף לא לשם מעבר לרצועת עזה. לעניין זה ראה למשל בג"ץ 7277/94 פלוני נ' המושל הצבאי לחבל עזה, תק-על, כרך (2)95; 889; בג"ץ 7475/05 סעיד בעאבנה ואח' נ' מפקד כוחות צה"ל בגדה המערבית, תק-על (3)2005; 2662; בג"ץ 739/06 זכריא תעמארה נ' מפקד כוחות צה"ל בגדה המערבית, תק-על (3)2006; 790; בג"ץ 6662/00 חדאד נ' משרד הבטחון, תק-על (2)2001; 3; פרשת גרובע דלעיל.

0264666102

18-MAR-2018 17:12 FROM BAGATZIM DEPARTMENT

TO 9026276317

P.03/07

21. מכל מקום, מעבר מרצועת עזה לישראל דרך מעבר ארו, כמו גם תנועה בכיוון ההפוך, מוגבל כיום בשגרה, ככלל, למקרים הומניטאריים חריגים, ובהם בעיקר מקרים רפואיים דחופים. מצילי חיים, מעבר עובדי ארגונים בינלאומיים, וכדומה – וגם כל אלו בכפוף לשיקול דעתה של מדינת ישראל, שלא מוטלת עליה כל חובה בעניין זה.

משכך, ולאור השתלטותו של ארגון הטרור חמאס על הרצועה, אף מדיניותו של המשיב ביחס לתנועות מאוייש לרצועה, הינה, כי אלו יצומצמו למקרים בעלי אופי הומניטארי בלבד.

22. לא למותר יהיה לציין כי בית המשפט הנכבד, בפניו הוצגה מדיניות זו של המשיבים, ביחס למעבר לרצועת עזה וממנה, בהקשרים שונים, לא מצא עילה להתערב בה. לעניין זה, ראו בג"ץ 5429/07 רופאים לזכויות אדם נ' שר הביטחון, תק-על 2007(2) 5055 (2007); בג"ץ 6339/07 גזאוי נ' אלוף פיקוד דרום, תק-על 2007(3) 2330 (2007).

23. נבקש להפנות לפסק דינו של בית המשפט הנכבד בפרשת צקר, שבה נדונה מדיניות המשיבים ביחס לרצועת עזה, אגב בקשה לאפשר כניסה, דרך מעברי הגבול עם רצועת עזה, לשטח מדינת ישראל, לצורך ביקורי כלאים, כדלקמן (בג"ץ 5268/08 ראמי צקר נ' אלוף פיקוד הדרום, תק-על 2009(4) 3543 (2009)):

"המדיניות נשוא העתירות שבפנינו בה נוקטים המשיבים נסמכת, כאמור, על החלטת ועדת השרים בדבר הטלת מגבלות שונות על רצועת עזה ועל תנועת אנשים מן הרצועה ואליה. החלטה זו נבחנה בעבר על ידי בית משפט זה בכל הנוגע לצמצום אספקת החשמל והדלק לרצועה (בג"ץ 9132/07 אלבסיוני אחמד נ' ראש הממשלה, פסקה 2 (טרם פורסם, 30.1.2008) (להלן: עניין אלבסיוני)) והובהר כי השיקולים שגשקלו על ידי ועדת השרים בהחלטתה הנ"ל היו שיקולים מדיניים וביטחוניים. לגבי שיקולים ממין אלה נתון לממשלה כידוע מתחם רחב של שיקול דעת ובהם ככלל אין בית המשפט נוהג להתערב. הוא הדיון באשר למדיניות הנגזרת מאותה החלטה והמיישמת אותה כרוחה הלכה למעשה. גישה זו יפה היא גם לענייננו (לעניין שיקול הדעת הרחב הנתון לממשלה בענייני יחסי החוץ והביטחון בכלל, וביחס לרצועת עזה בפרט, ראו: בג"ץ 1169/09 פורום משפטי למען ארץ ישראל נ' ראש הממשלה, פסקאות 20-21 (טרם פורסם, 15.6.2009); בג"ץ 2650/09 מיטראל נ' שר החקלאות (טרם פורסם, 1.4.2009); בג"ץ 5551/08 שליט נ' ממשלת ישראל, פסקה 5 (טרם פורסם, 23.6.2008))."

5. הגורם המוסמך ליישם את החלטת ועדת השרים ולקבוע את המדיניות נשוא העתירה הוא מפקד האיזור, כהגדרתו בחוק האזרחות והכניסה לישראל (הוראת שעה), התשס"ג-2003, הרשאי מכוח הוראת סעיף 33 לחוק ליתן לתושבי הרצועה היתר לשהייה זמנית בישראל למטרת טיפול רפואי, עבודה, או למטרה זמנית לתקופה מצטברת שלא תעלה על שישה חודשים (ראו לעניין זה בג"ץ 4487/08 עמותת רופאים לזכויות אדם נ' מפקד כוחות צה"ל בעזה אלוף פיקוד הדרום, פסקה 7 (טרם פורסם, 4.9.2008)). נקודת המוצא בהקשר זה הינה - ובית-שאת נוכח החלטת ועדת השרים - כי אין לאף זר זכות קנויה להיכנס לישראל ולמדינה נתון מכוח עקרון הריבונות שיקול דעת רחב לקבוע מי יכנס לתחומיה ומי יורחק ממנה אם אינו רצוי בה עוד (ראו: בג"ץ 482/71 קלרק נ' שר הפנים, פ"ד כז(1) 113, 117-118 (1972); בג"ץ 2828/00

026466102

10-MAR-2010 17:12 FROM BAGRTZIM DEPARTMENT

TO 9026276317

P.04/07

קובלבסקי נ' שר הפנים, פ"ד גז(2) 21, 27-28 (2003); עע"ם 4614/05
מדינת ישראל נ' אורן, פסקה 5 (טרם פורסם, 16.3.2006); בג"ץ 9722/04
פולגת ג'נס בע"מ נ' ממשלת ישראל, פסקה 6 (טרם פורסם, 7.12.2006);
ע"ל 1838/08 מדינת ישראל נ' נעאנוע. פסקה ט' (טרם פורסם,
11.8.2009); ולעניין כניסה לישראל מרצועת עזה ראו: בג"ץ 1912/08
עמותת רופאים לזכויות אדם נ' מפקד כוחות צה"ל בעזה אלוף פיקוד
דרום, פסקה 8 (טרם פורסם, 16.4.2008); 9657/07 גרבווע נ' מפקד
כוחות הצבא בגדה המערבית (טרם פורסם, 24.7.2008). יחד עם זאת,
שיקול דעת זה המסור לגורמים המוסמכים אף שרחב הוא אינו מוחלט
ושומה על גורמים אלה בקובעם מעת לעת את המדיניות שתיושם,
לערוך איזון ראוי ועדכני בין מכלול השיקולים הרלוונטיים על מנת שלא
לפגוע בזכויות אדם במידה העולה על הנדרש".

(ההדגשות הוספו)

24. נוסף, כי מדיניות מצמצמת חלה גם על בני משפחותיהם של מורחקי כנסיית המולד.
לעניין זה ראו את החלטת בית המשפט בבג"ץ 5263/08 אלהרימי נ' מפקד כוחות צה"ל
באיו"ש שלשונה כדלקמן:

"המעבר לרצועת עזה כיום נמנע, אך כמובן, שעניין זה הוא תלוי נסיבות ולעת
הזו צומצמו ההיתרים ההומניטאריים למעבר מהסוג המבוקש במידה ניכרת.
נוכח מיעוט ההיתרים בתקופה זו עקב המצב השורר באזור, לא ראינו עילה
להתערב למתן הסעד המבוקש ע"י העותרים, אף כי ערים אנו למצב הקשה אליו
נקלעה המשפחה המנועה מלפגוש את הבעל והאב. יש להגיה כי אם וכאשר יחול
שינוי במצב הביטחון בהקשר זה, או אם תשחנה המדיניות הנגזרת מהמצב,
תינתן אפשרות למעבר למטרות פגישה בין הילדים הקטינים ואביהם".

(ההדגשה לא במקור)

25. בפסק הדין הנ"ל אישר בית המשפט העליון את המדיניות המצמצמת ביחס לתנועת
תושבים בין רצועת עזה לבין איו"ש. בית המשפט קבע במפורש, כי אין מניעה להחיל
מדיניות זו אף על בני משפחותיהם של מתבצרי כנסיית המולד.

26. יחד עם זאת, בית המשפט הדגיש כי על המדינה לבחון, מעת לעת, את ההצדקה למדיניות
המצמצמת ולבחון, האם ראוי, לאור הקושי ההומניטארי, להחילה גם על בני
משפחותיהם של מתבצרי כנסיית המולד.

עמדת המדינה שהוצגה בפני בית המשפט במרץ 2009 בעינה עומדת, וכיום אין
מתאפשרים ביקורים ברצועת עזה עבור בני משפחותיהם של מורחקי כנסיית המולד,
אלא אם קיימים טעמים הומניטאריים מיוחדים.

10-MAR-2010 17:12 FROM BAGATZIM DEPARTMENT ▲ 026466102

TO 9026276317

P.05/07

27. מכאן, שככל שבקשת העותרת הינה לבקר ברצועת עזה, הרי, שלאור המדיניות הנוהגת כיום, דין בקשתה להידחות. אלא שכאמור העותרת אינה מבהירה באופן ברור מה רצונה האמיתי, ובעתירה מעוין, זו ברצונה לשהות ברצועת עזה "משך תקופה ארוכה".

השתקעות תושבי איו"ש ברצועת עזה

28. בפתח הדברים נדגיש, כי כל האמור בפרק זה להלן מתייחס אך ורק לתושבי איו"ש, אשר מבקשים, **מרצונם החופשי**, להעתיק את מרכז חייהם לרצועת עזה. ככל שהתושב אינו מבקש לעשות כן, הרי אין כופים עליו להתחייב שלא לשוב לאיו"ש, אלא בוחנים את בקשתו ל**ביקור ברצועה** לגופה, והכל בהתאם למדיניות המשיבים, ולאמור לעיל.

29. העותרת טוענת, כי גורמי המנהל האזרחי התנו את מעברה לרצועת עזה בחתימה על התחייבות שלא לשוב לאיו"ש. אלא שבמכתב מיום 26.1.10 (נספח 8/ע) לעתירה) הדגיש המשיב, כי אין מדובר בהתחייבות של התושב שלא לשוב לאיו"ש, אלא בהודעה מטעם המנהל האזרחי המפרטת את ההשלכות האפשריות במעבר לרצועת עזה לצורך השתקעות.

נשוב ונדגיש, כי תושב איו"ש שאינו חפץ להשתקע ברצועת עזה אינו מקבל לידיו את ההודעה האמורה, והוא אינו נדרש להתחייב שלא לשוב לאיו"ש בעתיד. קרי, ההודעה מטעם המנהל האזרחי נמסרת, מלכתחילה, רק לתושבי איו"ש שהביעו את רצונם להשתקע ברצועת עזה.

30. נוסף, כי אחת ממטרותיה העיקריות של ההודעה היא להבטיח, כי התושב מודע להשלכות האפשריות באישור בקשתו להשתקע בעזה. הצגת ההודעה על-ידי העותרים כניסיון ל"גירוש כפוי" לרצועת עזה אינה ראויה, ומוטב כי טענה זו לא הייתה מועלית כלל.

31. מכל מקום, לאור המדיניות המצמצמת של המשיבים ביחס למעבר בין רצועת עזה לאיו"ש (ולחיפך), החשש העיקרי הוא שתושבי איו"ש יציגו עצמם כמי שמבקשים להשתקע ברצועת עזה, על מנת "לעקוף" את מדיניות הביקורים המצומצמת, אך ישובו לאיו"ש לאחר ביקור קצר, ובכך יסכלו את מדיניות המשיבים בכגון דא – מדיניות שיש לה, כאמור, טעמים ביטחוניים ומדיניים.

נדמה, כי השתלשלות האירועים במקרה דנן מלמדת שאין מדובר בחשש תיאורטי. כפי שפורט לעיל, בחודש מאי 2009 טענה העותרת כי ברצונה לשוב לביתה שבבית לחם. בקשתה, לאחר שהוגשה עתירה לבית המשפט העליון, אושרה. עתה, בחלוף מספר חודשים מבקשת העותרת לשוב לרצועת עזה ולשהות שם "תקופה ממושכת". בחלוף תקופה, כך יש להניח, תבקש העותרת לשוב ל"ביתה" באיו"ש, וחוזר חלילה.

026466102

10-MAR-2010 17:12 FROM BAGATZIM DEPARTMENT

TO 9026276317

P.06/07

32. לאור האמור המשיבים יטענו, כי בעניינה הפרטני של העותרת אין מקום להתיר את מעברתה לרצועת עזה. נדגיש שוב, כי מדיניותם של המשיבים בהקשר זה נבחנת מחדש, אם כי לפי דבריה של העותרת בעתירתה (בניגוד לחתנהגוונה בפועל), לביחס אין חשיבות להשתקע ברצועת עזה, נראה כי אין לעובדה זו חשיבות לעניינה של העותרת.

סיכומם של דברים

33. העותרת מבקשת לעבור לרצועת עזה, שם מתגורר בעלה. העותרת אינה מבהירה מהי מטרת המעבר - ביקור זמני או השתקעות, אך נראה כי כוונתה למעבר זמני, אף כי העובדות מראות כי בפועל היא מתגוררת מרבית הזמן ברצועת עזה. לעמדתה של העותרת, נתון זה אינו רלוונטי ולה, בדומה לכל פלסטיני, נתונה הזכות לנוע בחופשיות בין האזורים.

34. אלא שהמדיניות הנהוגה כיום קובעת, כי ביקורים ברצועת עזה יותרו במקרים הומניטאריים בלבד. המדיניות המצמצמת חלה גם ביחס לבני משפחותיהם של מורחקי כנסיית המולד. המדיניות אושרה פעמים רבות ע"י בית המשפט הנכבד. לפיכך, ככל שהעותרת מבקשת לבקר ברצועת עזה, הרי שדין בקשתה להידחות.

היום, כד' אדר, תש"ע
10 מרץ, 2010

בן'אווה
גלעד שירמן
סגן לפרקליט המדינה

10-MAR-2010 17:13 FROM BAGATZIM DEPARTMENT 026466102

TO 9026276317

P.07/07

TOTAL P.01
 1/2/11

שומר
 -7-

מועד יציאה לעזה	מועד חזרה לאיו"ש	משך שהייה בעזה	משך שהייה באיו"ש עד לחזרה לעזה
24.12.2004	25.7.2005	חודשים 3	3 חודשים
4.11.2005	13.8.2006	חודשים 3	4 חודשים
1.12.2006	20.3.2007	חודשים 15	8 חודשים
8.11.2007	24.5.2009	חודשים 18	עד עתה (9 חודשים)
		סה"כ: 49 חודשים	סה"כ: 24 חודשים

706800

שומר

NO. 268 P. 7 P.01/01
 TO 9026276317

026466102
 FROM BRIGATZIM DEPARTMENT
 10-MAR-2010 17:13

